

‘Peter (39) sloeg zijn ex en werd daarvoor zwaar gestraft’

‘Ik zou nogmaals, recht in haar gezicht mijn excuses willen aanbieden in de rechtbank.

Oprecht, omdat ik écht spijt heb van die klap’

Natuurlijk weet ik dat ik mijn ex-vriendin nooit had moeten slaan. En ja, ik heb er enorme spijt van en zou zo iets nooit meer doen. Ik heb Tanja heel vaak mijn excuses aangeboden, maar ze heeft me maanden later toch aangegeven. Ik werd van mijn bed gelicht, kreeg een nacht cel, drie weken voorwaardelijk, een taakstraf van 38 uur, een contactverbod, en een reclasseringstraject van twee jaar lang. Wekelijks gesprekken volgen dus en een verplichte agressietraining. Snap ik, want ik had haar nooit mogen aanraken. Maar ik heb óók een verhaal en het was één klap. Voor heel even was ik blind van woede omdat ze recht in mijn gezicht zat te liegen over een andere vent, en voordat ik het wist was het gebeurd.

Tanja en ik hebben allebei twee kinderen uit vorige huwelijken. We zijn een half jaar samen geweest. Toen we elkaar ontmoetten, was zij nog getrouwd en ging ze vreemd met mij. We voelden ons ontzettend tot elkaar aangetrokken, fysiek en geestelijk. Tanja is super slim en heel ambitieus. Op intelligentieniveau zaten we echt op een lijn. We kregen een relatie en ze scheidde van haar man. Tanja was een stuk emotioneler, beleefde meer pieken en dalen in het leven dan ik. Maar juist dat hartstochtelijke wat ze had, dat meeslepende, intrigeerde me. Ze kon ook om niets boos worden en doorslaan. Een keer op vakantie kreeg ik midden in de nacht appjes dat ze met 180 km per uur over de weg reed, puur om aandacht te trekken. Ik kon haar niet komen redden, want ik was met de kinderen in de caravan. Ze bezorgde me bijna een hartaanval. Wat moest ik? Ik kon mijn kinderen toch niet zomaar alleen achterlaten? Dat aandacht trekken, het constant in het middelpunt van de belangstelling willen staan, werd mijn grote probleem met haar. Zij vond echter dat ik haar ‘kort hield’. Dat ik jaloers was. Ze sprak op Twitter dagelijks met andere mannen en gaf ze daarmee het idee dat ze iets van hen wilde. Tanja is vrouw van hoge hakken, strakke jurkjes en lange haren, echt een seksbom. Elke man was onder de indruk als hij haar zag. Ik baalde dat ze op internet van alles deelde met die mannen. Alsof daarmee de exclusiviteit van onze liefde verloren ging, maar wanneer ik haar dit probeerde uit te leggen, dulde ze geen tegenspraak en wimpelde ze het af als onzin.

Kortsluiting

Op een dinsdagavond ruimde ik haar l-pad op die ze had laten liggen. Ineens kwamen er twee mails binnen van een medecursist met wie ze een opleiding volgde en regelmatig ‘doorzakte’ na de cursus. Hij vroeg of ze het weekend met z’n tweeën en zijn kinderen gezellig naar een pretpark wilde gaan. Een mail met een bevestiging van een hotelovernachting volgde. Mijn hart bonkte in mijn keel: het was overduidelijk dat er iets tussen hen gaande was, want tegen mij had ze gezegd dat ze met vriendinnen weg zou gaan. Uit nieuwsgierigheid en vol gemengde emoties stuurde ik hem vanuit haar mailbox een mail terug om te kijken hoe hij zou reageren. Ik vroeg: “Hoe zie jij onze toekomst?” Binnen vijf minuten mailde hij terug hoe verliefd hij op haar was, wat hij met haar wilde doen. Intussen zag Tanja die mail ook binnenkomen op haar telefoon en belde mij in paniek op. Ik verzocht haar vriendelijk om naar mijn huis toe te komen. Op dat moment was ik nog rustig, omdat ik mij gesterkt voelde door de feiten. Het was laat in de avond en mijn kinderen sliepen gelukkig al. Ze kwam binnen, ging zitten en ik vroeg haar of ze iets met deze man had. Ze ontkende het, bagatelliseerde het en loog recht in mijn gezicht. “Er is niks aan de hand”, zei ze, “Je moet hem niet serieus nemen”. En toen knapte er iets van binnen, want ik voelde dat ze loog. Ik sloeg haar op haar wang. Die klap was zo stevig waardoor het blauw werd. Ik was er vanuit gegaan dat ze eerlijk zou zijn, dat we dan tot een oplossing zouden kunnen komen, maar ze loog, glashard. Ze bleef beduusd zitten, begon te huilen en ik schrok vreselijk van mezelf en zei: “Dit had ik niet moeten doen!” Met een koude washand op haar wang, zat ze daar maar en vroeg ik haar om rustig te blijven zitten; ik maakte me zorgen. Later is ze om half vijf ’s ochtends vertrokken.

Daarna zag ik wat ik haar letterlijk had aangedaan. Je vraagt jezelf dan ook af van waar dat dan vandaan komt. Dat slaan. Heeft het met vroeger te maken? Die vraag heb ik mij natuurlijk gesteld. Mijn moeder werd ziek toen ik vijf jaar was en overleed toen ik amper volwassen was. Het leven thuis stond in het teken van haar. Er moest heel veel gedaan worden. Voor iedereen gold dat, ook voor mijn vader. En uit frustratie en onmacht sloeg hij mij. Heel vaak. Het was vreselijk en ik kon het niet plaatsen. Pas later realiseerde ik mij waarom dat was. Vanuit pure onkunde hoe met de situatie om te gaan, en hij reageerde het af op mij. Ik denk dat ik dat ook heb gevoeld toen ik Tanja sloeg. Ik dacht: nou zal ze wel toegeven dat ze fout was geweest, omdat feiten nu eenmaal niet liegen, maar ze deed het af of er niks aan de hand was. En omdat ik dit totaal niet had verwacht of op had gerekend – heb ik haar toen een klap gegeven. Voor mij is het overduidelijk een incident. Zo ben ik niet. Ik heb nog nooit iemand geslagen, ook niet in eerdere relaties. Simpelweg, omdat ik nooit in zo’n situatie ben beland.

Gekwetst

Die week spraken we elkaar niet meer, tot ik weer contact met haar opnam. Ik voelde me heel rot over wat er was gebeurd, wilde nogmaals excuses maken. Eenmaal bij haar zei ze: "Je hebt een uur de tijd om je verhaal te doen en mijn vriendinnen zijn stand-by op de Whatsapp!" Nadat ik mijn excuses nogmaals aanbood, was de spanning weg en was onze aantrekkingskracht gek genoeg weer daar. Ik kreeg eindelijk het gevoel dat, hoe fout ik ook was geweest, ze begreep waar mijn frustratie vandaan kwam. Dat ze zich kon voorstellen dat die mailtjes nogal rauw op mijn dak waren gevallen. En dat ze, hoewel er misschien wel wat gebeurd was, uiteindelijk écht niets van die vent wilde. En op dat moment baalde ik zó dat ze dit niet een week eerder had gezegd. Uiteindelijk vielen we elkaar weer in de armen en hadden we wilde seks. Sterker nog, we kregen weer een relatie, waren weer helemaal verliefd. Maar plots, na twee maanden dumpte ze me. Ik vroeg nog: "En de kinderen dan?", want mijn en haar kinderen waren inmiddels al zo aan ons gewend. Ze kapte het af. Uitleg gaf ze niet, tot de dag van vandaag niet. Later kon ik uit haar tweets opmaken dat ze ineens een ander had en ik voelde me zeer gekwetst. Sinds die *break up* heeft ze mij totaal genegeerd en op Twitter over me gesproken. Me te kakken gezet. Teksten als: "Ik ben nu zo gelukkig en toen niet." En: "Ik voel me nu zo veilig en bij hem was dit wel anders.", vlogen van het scherm. Communiceren met mij wilde ze niet, óver mij des te meer. Dus op een bepaald moment heb ik haar op het station opgewacht om met haar te praten. Ze liep weg. Dreigde de politie te bellen als ik niet snel zou verdwijnen. Ik voelde zó'n onmacht. Waarom tergde ze me zo? Ik wilde alleen maar praten! Gefrustreerd als ik was gaf ik haar een duw, zo van: zoek het maar uit. Ook dit heeft ze op Twitter gezet en ruim een maand later deed ze aangifte bij de politie.

Zwaar gestraft

Ik werd aangehouden, moest direct meekomen, mijn telefoon inleveren en werd getransporteerd naar een gevangenis. Op diezelfde dag en de volgende ochtend werd ik verhoord en later vrijgelaten. Mijn straf is niet niks. Heus, ik snap heel goed dat ik fout ben geweest, en begrijp dat hier een straf op staat maar ik ben extreem zwaar gestraft. Een goede vriendin van mij heeft me laatst de les gelezen, dat ik écht niet had mogen slaan. Ze heeft gelijk. Maar ze begrijpt mijn frustratie ook. Mijn onmacht door ons gebrek aan communicatie, het geblaat op Twitter, de klap en vervolgens deze straf.. Die vorige keer voordat het uitmondde in wilde seks kon ze toch ook als volwassenen met me praten? Want dát vond ik het allerbelangrijkst: dingen oplossen. Ik zou nogmaals recht in haar gezicht mijn excuses in de rechtbank willen aanbieden. Oprecht, omdat ik écht spijt heb van die klap. En dan hoop ik dat de rechter ook ziet dat ik niet een of ander agressieve gek of stalker ben. Dat dit maar één keer is voorgekomen, een incident is en dat ik een gerespecteerd, hardwerkende persoon ben die maatschappelijk actief is. Misschien kon ik Tanja moeilijk loslaten omdat ze ongrijpbaar was. Ik ben een *controlfreak* en als iemand daar tegenaan schurkt, vind ik dat interessant. Het was nooit saai met haar. Ze was een uitdaging en ik was door haar geboeid. De politie vroeg me: "Waarom heb je haar niet gewoon laten gaan?" En inderdaad: waarom niet? Ik wilde het goed afronden. Maar daarvoor in de plaats kreeg ik het gevoel dat ze met me solde, me manipuleerde, spelletjes met me speelde. Als iemand maandenlang het lef heeft om over je te praten op sociale media, te beschuldigen van stalken, terwijl ik dat niet heb gedaan, moet ze je ook te woord kunnen staan in levende lijve, vind ik. Achteraf gezien had ik erboven moeten staan, haar moeten laten gaan. Haar tweets moeten negeren en moeten inzien dat je iemand niet kunt dwingen om te praten. Maar dat is achteraf. Wat blijft is de zwarte herinnering en de straf..."

Huiselijk geweld is een van de vijf grootste taboes in Nederland

Toch komt het heel veel voor. 45% van de Nederlandse bevolking is ooit slachtoffer (geweest) van huiselijk geweld. Hiervan heeft 10% dagelijks of wekelijks met deze vorm van geweld te maken. Bij meer dan 20% duurt het geweld langer dan vijf jaar. De slachtoffers zijn vooral vrouwen, maar er zijn ook mannen die het overkomt. Voor kinderen is huiselijk geweld heel schadelijk en het gaat zelden tot nooit vanzelf over.

30% ziet het leven ingrijpend veranderen als gevolg van het geweld. In 80% van de gevallen is de dader een man. Jaarlijks sterven er in Nederland gemiddeld 70 vrouwen, 25 mannen en 50 kinderen aan de gevolgen van huiselijk geweld.

Er zijn vele steunpunten in Nederland waar je je kunt melden, mocht je ooit te maken krijgen met huiselijk geweld. Een professionele hulpverlener kan helpen de dingen op een rijtje te zetten en helpen de juiste hulp te vinden. Of meld je bij je huisarts. Soms kan relatietherapie helpen.

Bron: Huiselijk Geweld: Aard, omvang en hulpverlening

www.steunpunthuiselijkgeweld.nl

www.huiselijkgeweld.nl